

WAT IS VEILIGHEIDSGLAS?

Veiligheidsglas of veiligheidsbeglazing, ook wel letselbeperkende beglazing genoemd, is de algemene benaming voor glas dat een letselwerend breukpatroon heeft.

Standaard glas oftewel floatglas heeft de eigenschap dat er bij breuk grote scherpe scherven ontstaan. Dit breukgedrag kan leiden tot ernstig persoonlijk letsel zoals gevaarlijke snijwonden. Er zijn ook glassoorten waar bij breuk geen risico is op ernstig letsel. Deze glassoorten hebben een letselwerend breukpatroon.

De drie meest voorkomende soorten veiligheidsglas zijn:

Gehard glas is floatglas dat thermisch is behandeld. Het glas wordt eerst verhit bij meer dan 600°C en vervolgens bij een zorgvuldig gecontroleerde snelheid snel afgekoeld. Hierdoor krijgt het glas zijn speciale eigenschappen. Bij breuk valt gehard glas in kleine veilige korrels uiteen die geen ernstig letsel veroorzaken. Voorbeelden van toepassing met gehard glas zijn bijvoorbeeld: Zijruiten van auto's, bushokjes, hardglazen deuren, etc. Het voordeel van gehard glas is dat het ook bestand is tegen grotere temperatuurverschillen dan "gewoon" floatglas.

PVB gelaagd glas bestaat uit minimaal 2 glasbladen met daartussen een PVB (polyvinylbutyral) folie. Deze folie zorgt ervoor dat bij breuk het glas bij elkaar wordt gehouden. Hierdoor ontstaan er bij breuk geen gevaarlijke scherven en is er dus geen risico op ernstig letsel. PVB gelaagd glas heeft als voordeel dat de ruit bij breuk niet uiteen valt, maar één geheel blijft. Hierdoor ontstaat er bij breuk dus ook geen grote opening.

Draadglas is in beperkte mate veiligheidsglas. De ingelegde draden zorgen ervoor dat bij breuk het glas bij elkaar gehouden wordt. Maar omdat er bij draadglas bij een grote stootbelasting toch een opening ontstaat, is er toch kans op ernstig letsel. Draadglas mag dus enkel in beperkte situaties als veiligheidsglas toegepast worden. De Nederlandse norm NEN 3569 omschrijft duidelijk in welke situaties draadglas als veiligheidsglas voldoet.